

בש"פ 8611/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 8611/16 - א'

לפני: המבקש:
כבוד הרשם גלעד לובינסקי זיו פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך

החלטה

המבקש הורשע על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב יפו בעבירה של אי קיום צו שיפוטי ונגזר עליו, בין היתר, עונש של 30 ימי מאסר פועל וכן הפעלת מאסר מותנה של 6 חודשים בחופף. ביום 25.1.2016 דחה בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו ערעור על גזר הדין (עפ"א 6510-11-15, להלן: פסק הדין). בגדר הבקשה שלפני עותר המבקש להארכת מועד להגשת ערעור על פסק הדין. בבקשת הארכה נטען כי מצבו הרפואי של המבקש, שהינו נכה צה"ל, החמיר, וכי הוא נדרש לבצע הליך רפואי מסוים בחו"ל. המשיבה מתנגדת לבקשה.

כלל הוא, כי בית המשפט רשאי להאריך את המועד להגשת הליך ערעורי בפלילים (סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). על פי הפסיקה, לצורך מתן ארכה בפלילים לא נדרש מבקש הארכה להציג "טעם מיוחד" (אמת המידה להארכת מועד בהליכים אזרחיים), ודי כי יבסס קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.07.2006); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.08.2009)). ודוק: על אף הגישה המקלה בהשוואה להארכת מועד בהליכים אזרחיים, הכלל הוא שגם בהליכים פליליים יש להקפיד על קיום המועדים הנקובים בדין, וממילא הארכת מועד לא תינתן כדבר שבשגרה.

בחנתי את בקשת הארכה על רקע אמות המידה הנזכרות לעיל והגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

הבקשה הוגשה ביום 7.11.2016, כתשעה חודשים וחצי לאחר מתן פסק הדין, כלומר - מדובר באיחור ניכר ביותר. הבקשה אינה כוללת הסבר מבורר מדוע לא הגיש המבקש את בקשת רשות הערעור בסמוך לאחר מתן פסק הדין, היינו בתוך המועד הקבוע לשם כך. ודוק: מתגובת המשיבה עולה כי בתקופה שממתן פסק הדין ועד להגשת בקשת הארכה שלפניי, הגיש המבקש לבית המשפט המחוזי בקשות רבות אשר מטרתן העיקרית הייתה עיכוב ביצוע עונש המאסר אשר נגזר עליו. אין בכוונתי לפרט את השתלשלות האירועים המלאה לאחר מתן פסק הדין. די שאציין את הדברים הבאים: כי עונש המאסר של המבקש עוכב מספר פעמים; כי בשלב כלשהו סירב בית המשפט להמשיך ולעכב את ביצוע העונש; כי המבקש לא התייצב לריצוי העונש במועד הדחוי אשר נקבע לכך (3.7.2016); וכי בד בבד עם הגשת בקשת הארכה שלפניי הגיש המבקש השגה - אשר עודנה תלויה ועומדת - על החלטה הדוחה בקשה נוספת לעיכוב ביצוע העונש ובקשה לביטול צו עיכוב יציאתו מהארץ לצורך המשך טיפולים רפואיים בחו"ל (בש"פ 8609/16).

העובדה שבמהלך החודשים אשר חלפו מעת מתן פסק הדין הגיש המבקש לבית המשפט המחוזי בקשות רבות לעיכוב ביצוע עונש המאסר, אך נמנע מהגשת בקשת רשות ערעור על פסק הדין לבית משפט זה - מתיישבת עם המסקנה לפיה במהלך כל אותה תקופה השלים עם העונש אשר נגזר עליו וכל רצונו היה להביא לעיכוב ביצועו. ואכן, נראה כי הבקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור הוגשה רק לאחר שהתחוור למבקש כי כל ניסיונותיו להמשיך ולעכב את ביצוע עונש המאסר עלו בתוהו.

נוכח כלל האמור לעיל, ובשים לב גם לכך שסיכוייה הלכאוריים של בקשת רשות הערעור אשר מתבקשת ארכה להגשתה (בקשה ב"גלגול שלישי" המופנית כנגד חומרת העונש) אינם נחזים להיות גבוהים - לא מצאתי כי הוצג טעם מבורר המצדיק את מתן הארכה המבוקשת. במאמר מוסגר ומבלי להקל ראש חלילה במצבו הרפואי של המבקש, אציין כי המסמכים הרפואיים אשר צורפו לבקשת הארכה אינם עדכניים כלל ועיקר; וכי מן החומר שלפניי עולה שההליך הרפואי הנזכר בבקשה הינו הליך שיקומי הנמשך מזה מספר שנים.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ז בחשוון התשע"ז (28.11.2016).

גלעד לובינסקי זיו, שופט
ר ש ם